

ת"ד 1797/08/13 - : מדינת ישראל נגד דוד קצב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

24 מרץ 2015

ת"ד 1797-08-13 מדינת ישראל נ' קצב

בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד אשר סיבוני

נגד

דוד קצב

באמצעות ב"כ עו"ד רוני אברמוביץ

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירה של נסיעה לאחר תוך פגיעה וגרימת חבלה של ממש לאדם - עבירה על תקנה 45(1) לתקנות התעבורה ביחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
2. למקרא כתב האישום עולה כי הנאשם נהג רכב משא שברולט, ביום 8.5.13, בשעה 08:15, ברחוב אדם יקותיאל באור יהודה, מול בית מספר 46. אותה שעה חצה את הכביש במקום האמור, הולך הרגל, סנט פוליטי סוזן, יליד 1925, מאחורי הנאשם. הנאשם לא נתן תשומת לב לדרך, הסיע רכבו לאחור, באלכסון, לכיוון מרכז הכביש וזאת מבלי שנקט באמצעים שהיו דרושים כדי למנוע פגיעה, לא הבחין מבעוד מועד בהולך הרגל שמאחוריו ופגע בו. כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלה של ממש, בדמות שבר פתוח בשוק ונזקק לאשפוז, ניתוח ושיקום.

3. ההגנה הודתה בנהיגה במקום ובזמן ובחציית הולך הרגל מאחורי רכבו של הנאשם. ההגנה כפרה באחריות הנאשם לתאונה. לא היתה מחלוקת באשר לחבלות שנגרמו להולך הרגל. ההגנה ויתרה על העדתם של מרבית מעדי התביעה וביקשה לזמן את הבוחן המשטרתי לעדות.

4. ביום 19.1.15 נשמעה פרשת התביעה, במהלכה העיד כאמור הבוחן המשטרתי, רס"ב אלי צמח ויתר הראיות הוגשו בהסכמה. הנאשם העיד להגנתו בפרשתו.

ביום 24.2.15, נשמעו סיכומי הצדדים בע"פ.

פרשת התביעה

5. מהודעתו של הולך הרגל (ת/3), שהוגשה בהסכמה, עולה כי ביום האירוע, סמוך לשעה 08:15, יצא מהחנות של 'אלעטר' ברחוב יקותיאל באור יהודה וביקש להגיע לביתו. חצה את הכביש "ורכב גדול שנסע אחורה פגע בי והפיל אותי על הכביש. אמבולנס שהגיע למקום הביא אותי לכאן. עשו לי ניתוח ברגל שמאל". מציין כי חצה את הכביש שלא במעבר חצייה. בידו אחז שקית לחם ותפילין. מכיר את הנהג "אנחנו שכנים". חצה את הכביש בהליכה רגילה. נעזר במקל הליכה. "כשהגעתי לאמצע הרכב הגדול הוא נסע אחורה ופגע בי" - ש' 20-22.

6. מהתיעוד הרפואי (ת/14) אודות הולך הרגל עולה כי המדובר בבן 88, שהיה מעורב בתאונת דרכים כהולך רגל. שבר פתוח בשוק שמאל.

בצילום שבר טיביה, פיבולה, ללא שברים נוספים.

עבר לפחות שני ניתוחים, כמפורט בתיעוד הרפואי, בהרדמה כללית לרבות קיבוע פנימי של השבר באמצעות מסמר. בתאריך 20.5.13 עבר הטרייה של הפצע ובתאריך 2.6.13 עבר ניתוח נוסף תחת הרדמה, הטרייה פצעים בשוק שמאל וכיסוי ע"י שתל עור מירכיים דו"צ.

אושפז בין התאריכים 8.5.13-19.6.13, שוחרר לשיקום.

7. **הבוחן, רס"ב אלי צמח**, העיד כי את הסרטון ממצלמת האבטחה שממוקמת במרכז המסחרי (הנמצא מול מקום האירוע, ר.פ) קיבל מהנאשם - ת/1, בנוסף ערך העד צילום וידאו במקום התאונה (ת/2), גבה הודעת הולך הרגל (ת/3), ערך לוח תצלומים (ת/4), סקיצות (ת/5), מזכרים - ת/6, ת/7, דוח פעולה ת/8, דוח בוחן - ת/9, תרשים - ת/10 וגבה הודעה מבתו של הולך הרגל - ת/11.

הבוחן העיד כי ערך ניסוי שדה ראייה במקום האירוע, ממקום מושב הנהג, וציין כי ניתן לראות דרך מראת דופן שמאל קדמית את כיוון חצית הולך הרגל מכיוון שמאל לימין. הבוחן ציין כי מהחלק האחורי

שמאלי של הרכב ועד 0.3 מטרים ימינה, הנהג לא יכול להבחין בהולך הרגל "קטע של 30 ס"מ".

הבוחן הסביר כי ניסוי שדה הראייה נערך בשלושה חלקים (5/ת, 9/ת).

חלק אחד ממראה קדמית שמאלית, שממנה ניתן לראות את הולך הרגל יוצא משפת המדרכה עד לפינה האחורית שמאלית של הרכב. מפינה אחורית שמאלית קיימת מגבלת שדה ראייה של 30 ס"מ לכיוון ימין, אולם מקטע זה ועד לסוף הרכב שדה הראייה דרך מראה פנימית פתוח. "לאחר ה- 30 ס"מ יש לנהג שדה ראייה פתוח עד לסוף הרכב דרך מראה פנימית" הבוחן מדד כי גובה הארגז האחורי של הרכב הינו 1.40 מ' מהקרקה, כאשר גובה הולך הרגל הינו 1.65 מ', "כך שהארגז לא מפריע לשדה הראייה" - ע' 10, ש' 21.

הפנה לסקיצה - 5/ת, לגבי מדידת הארגז ולתמונות 15 ו- 16 - 4/ת.

הבוחן קבע כי הפגיעה בהולך הרגל היתה בפינה האחורית ימנית של הרכב (9/ת) "הגלגל הימני האחורי עלה על רגלו של הולך הרגל. הפנה למסקנות, סעיף 14 - ע' 11, ש' 1-2.

הבוחן ציין כי רוחב הרכב הינו 1.9 מ', והמרחק שבו נמצא משפת המדרכה, מפינה אחורית שמאלית היה 2 מטרים (תמונות 3,4), כך שהולך הרגל עבר עד לפגיעה בו 3.9 מטרים "הולך הרגל נפגע מהפינה הימנית אחורית" - ע' 11, ש' 7.

8. **1/ת הינו סרטון המתעד את התאונה**, שצולם באמצעות מצלמת אבטחה הממוקמת במרכז המסחרי, שמולו חנה הנאשם את רכבו.

בסרטון מתועדת המדרכה וארגזי ירקות של החנות, תנועת העוברים והשבים, שפת המדרכה והכביש שממול. הנאשם (**החל מנומרטור 01:39**) נראה מתקדם לרכבו, שחנה במקביל ומעט באלכסון ביחס למדרכה, אוחז כוס בידו, פותח את דלת רכבו ונכנס לרכב. רכבו של הנאשם חונה בין שתי מכוניות, כאשר נראה מרווח בין רכבו של הנאשם לרכב שלפניו ומרווח גדול יותר בינו לבין הרכב שמאחוריו (סוברו ישנה). הולך הרגל מתועד הולך מכיוון המרכז המסחרי על המדרכה לכיוון הכביש, עוד בטרם סגר הנאשם את דלת הנהג.

הולך הרכב נראה הולך באטיות, מכיוון המרכז המסחרי לכיוון הכביש, ביד ימין אוחז מקל ובשמאל שקיות. הולך הרכב הולך לרוחב המדרכה, תוך שעקף ארגז כחול המצוי בקצה המדרכה, עד להגעה לשפת המדרכה, וחציית הכביש במקום, מאחורי רכבו של הנאשם, ללא עצירה עובר לירידתו לכביש. קיים מרחק בין שפת המדרכה לחלקו האחורי שמאלי של רכב הנאשם, והולך הרגל נראה חוצה קטע זה ומגיע למאחורי רכבו של הנאשם, ובשלב זה נעלם מהפריים.

רכבו של הנאשם נראה נוסע לאחור, עד שנעצר, לאחר מכן הרכב נוסע קדימה ונעצר, הנאשם נראה יוצא מהרכב ורץ לכיוון חלקו האחורי, במקביל נראים אנשים מגיעים מכיוון המרכז המסחרי למקום.

9. **2/ת הינו סרטון שצלמה המשטרה במקום התאונה**, מיום האירוע, בשעה 09:30 בבוקר. כביש חד

סטרי, בלב שכונת מגורים ומרכז מסחרי קטן, מדרכה ורכבו של הנאשם, כפי שנעצר לאחר התאונה, עומד במקביל למדרכה, במרחק מהמדרכה, כמעט באמצע הכביש, נראה כתם דם על הכביש, וצמיג אחורי ימני רטוב, שהבוחן מציין שיש עליו רקמות. סימן רקמות על גבי הכביש, בהמשך לגלגל האחורי ימני. ניגוב אבק בטמבון אחורי ימני (מתועדות חנות הספר וחנות המכולת 'אלעטר').

10. בהתאם לדוח הבוחן (ת/9), הבוחן מצא סימן ניגוב אבק בפינה אחורית ימנית של רכב הנאשם, בגובה 0.60 מ' מהקרקע ועד ל- 0.8 מטרים. רוחב הניגוב 0.2 ס"מ. מצא רקמות על גלגל אחורי ימני, וכתם דם ע"ג הכביש. לא נמצאו סימני בלימה.

המדובר ברחוב חד סטרי, דרך עירונית 50 קמ"ש. מסקנות הבוחן שהנאשם הסיע רכבו, שחנה במקביל למדרכה, לאחר ופגע בהולך הרגל שחצה את הכביש, מכיוון דרום לצפון, שלא במעבר חצייה, מאחורי חלקו האחורי של הרכב. קובע כי התקיים מגע בין הפינה האחורית ימנית של הרכב וגלגל אחורי ימני עלה על רגלו של הולך הרגל.

עפ"י ניסוי שדה ראיה, קובע הבוחן שממושב הנהג ניתן לראות את הולך הרגל כשהוא מתחיל לחצות משפת המדרכה את הכביש.

דרך מראת דופן שמאל ניתן לראות את חלקו העליון של הולך הרגל. דרך המראה פנימית ניתן לראות את הולך הרגל חוצה את הכביש מאחורי הרכב, כאשר הראות מפיינה אחורית שמאלית, מ- 0.3 מ', ועד לפיינה ימנית אחורית של הרכב באין מפריע.

דרך מראת דופן ימין לאחר, אף על פי שהינה סדוקה, ניתן לראות את הפיינה ימנית אחורית באין מפריע (ת/9, ת/5). יצוין כי מהסקיצה עולה שהבוחן שאל את מכריו של הולך הרגל לגבי גובהו - 1.60 מ'. גובה הארגז 1.40 מ'.

בתמונות 15,16 לת/4, מתועד ניסוי שדה הראיה ממושב הנהג, דרך מראה פנימית, ונראה אדם המדמה את הולך הרגל מאחור.

תמונה 18 מתעדת את ניסוי שדה הראיה עם מראת שמאל, בה רואים את מאחורי הרכב משמאל. תמונה 17 מתעדת את הנראה ממראת צד ימין (הסדוקה), בה נראה אדם העומד מאחורי הרכב.

תמונות 9-10 מתעדות את הרקמות שציין הבוחן שנמצאו ע"ג הגלגל האחורי ימני ותמונות 11-12 מתעדות את כתם הדם שנמצא ע"ג הכביש.

11. הבוחן אישר, בחקירתו הנגדית, שאת הסרטון ת/1 הביא הנאשם בעצמו למשטרה.

הסנגור הטיח בעד כי הרכב לא עמד באופן ישר במקביל למדרכה אלא באלכסון ומכאן כל הזוויות שציין הבוחן בדוחות אינן נכונות, הבוחן השיב שכך מצא את הרכב לאחר התאונה, והוברר כי הרכב לא הוזז ממקומו ולפי זה ערך את הניסוי.

הסנגור שאל את הבוחן אם לא שינה את דעתו לאחר צפייה בסרטון (ת/1) והעד השיב בשלילה וטען כי אין לנאשם מגבלת שדה ראייה, והפנה לתמונה 16 לת/4, שדרך המראה הפנימית הולך הרגל חצה כמעט את כל רוחב הרכב. כשנשאל הבוחן מה היה גובהם של הניצבים שהיו מאחורי הרכב, השיב הבוחן 1.70.

הסנגור הטיח בבוחן שהולך הרגל היה נמוך בהרבה והבוחן השיב כי גובה הארגז הינו 1.40 מ' והולך הרגל היה כ- 1.65 מ', דהיינו ניתן להבחין בו.

העד ציין כי חישב את שדה הראייה משפת המדרכה על כן לארגזים, העמוד והעצים אין רלוונטיות.

העד ציין כשהגיע למקום לא היו מכוניות חונות.

עם זאת בעת ההצבעה עם הנהג ציין אודות רכב חונה, שהולך הרגל חצה מבין חזית הרכב החונה "כך שאין פה הגבלה של שדה ראייה...מפנה לת/10" - ע' 12, ש' 25.

"הרכב החונה לא רלבנטי לשדה הראייה כי הולך הרגל חצה מחזיתו ולא מאחוריו" - ע' 12, ש' 28.

הסנגור שב והטיח בעד מדוע לא שינה את דעתו לאחר צפייה בסרטון, בו נראה רכב הנאשם שהוזז קדימה ואחורה והעד השיב: **"כי שדה הראייה של הנאשם ממראה שמאלית הוא לא מפריע. זה מרכז מסחרי, אנשים קונים שם. הנהג לא החנה כחוק בצמוד לשפת המדרכה, רואים את זה בסרט. היה צריך לנסוע לפני ולא לאחור. ככלל שהולך הרגל מתרחק מהארגז הנראות שלו יותר טובה מאשר הוא צמוד"** - ע' 13, ש' 1-4.

הבוחן הסביר כי על פי מכריו של הולך הרגל גובהו 1.60 אולם שחקר את בתו בבית"ח אמרה שגובהו של אביה 1.65 מ'. "הוא יותר גבוה מגובה הארגז" - ע' 13, ש' 16,

העד אישר שלא בדק קיומה של מצלמת רוורס וחיישנים ברכב.

הסנגור הטיח בעד שהולך הרגל הלך עם מקל והיה מכופף ולא הגיע ל- 1.50 מ', והעד השיב: **"אני אומר שהולך הרגל לא היה מוסתר"** - ע' 13, ש' 29.

הסנגור הטיח בעד כי הולך הרגל חבש כובע לפי הסרטון והעד השיב שאם חבש כובע הדבר העלה את גובהו.

הסנגור הטיח בעד כי לא בדק ניגוב אבק על בגדי הולך הרגל, והעד השיב כי לא בדק משום שהולך הרגל הוכנס לחדר ניתוח.

הסנגור הטיח בעד כי לא ביצע השוואה בין הרקמות להולך הרגל, והעד השיב כי לא היה צורך, שכן אין המדובר בתאונת פגע וברח "הרקמות היו טריות".

העד אישר שבקרבת מקום התאונה קיים מעבר חצייה והולך הרגל לא חצה במעבר חצייה, ובכך התרשל - ע' 15, ש' 16-19.

הסנגור הטיח בעד שלא חקר עדי ראייה לתאונה והעד השיב שאילו היו לו פרטים של עדי ראייה היה חוקר אותם.

הסנגור הטיח בעד שהתאונה הינה בלתי נמנעת. העד השיב כי התאונה נמנעת. **"אם הנהג היה מסתכל דרך מראה פנימית של רכבו היה מבחין בהולך הרגל חוצה את רכבו בחלקו האחורי ממרחק 0.3 ועד לפינה ימנית אחורית" - ע' 15, ש' 29-32.**

12. מהודעת בתו של הולך הרגל, הגב' אסתר סנטו (ת/11) עולה כי אביה היה עצמאי ואף על פי שנעזר במקל הליכה "הלך זקוף" - ש' 9. גובהו של אביה 1.65 מ'.

פרשת ההגנה

13. בהודעתו הראשונה של הנאשם, מיום האירוע (ת/15), ציין הנאשם כי החנה את רכבו ברחוב יקותיאל באור יהודה בסמוך למכולת 'אלעטר'. רכש מוצרים במכולת והתכוון לצאת מהחניה. **"אני מתחיל לנסוע רוורס ואני מסתכל אחורה לצדדים ובמראות ויוצא רוורס ופתאום אני מרגיש שאני עולה על משהו עם גלגל אחורי ימני. אני מסתכל אחורה ולא רואה כלום, שם D ונוסע קדימה ויורד מהאוטו להתסכל אני רואה את הבן אדם יושב על הכביש ואני רואה את הכף רגל שלו עם דם, היא היתה משופשפת, הגשנו לו עזרה וזהו" - ש' 15-20.**

הנאשם טען כי החנה את רכבו במקביל למדרכה.

כשנשאל הנאשם, אילו פעולות ביצע עובר לנסיעתו לאחור, השיב: **"הסתכלתי במראות ימני, המרכזית והסתובבתי לאחור ולא ראיתי כלום" - ש' 26-27.**

אישר שהמראה הימנית שלו שבורה, מיום לפני התאונה.

נשאל מדוע אם המראה שבורה לא ביקש ממישהו שיכוון אותו, וכיצד כלל ניתן לראות דרכה, הנאשם השיב שבמראה ניתן לראות הייטב ולא ביקש ממישהו שיעזור לו לנסוע לאחור **"כי לא היה משהו באזור"**. הזמין מראה אצל זגג באור יהודה.

בעת התאונה היתה ראות טובה, אור יום. מאשר שרכבו היה תקין הגה ובלמים. לא יודע מהיכן חצה הולך הרגל.

14. בהודעתו השנייה של הנאשם מיום 26.5.13 (ת/16) מציין כי את התקליטור שבו מצוי הסרטון של התאונה קיבל מבעל המכולת שליד המספרה. (ראו להשלמת התמונה הודעת הספר ת/13 - שמצלמת האבטחה ממוקמת בבית עסקו).

15. הנאשם העיד להגנתו.

העיד כי לקח כוס קפה מהמכולת, נכנס לרכבו, הניח אותה במתקן הכוסות, הניע, הסתכל במראות עמוד 6

וגם הסתובב ונסע לאחור.

"גם שנסעתי ברוורס לא הרגשתי, לא ראיתי את הולך הרגל" - ע' 18, ש' 11.

לא נסע ישר משום שהיה רכב מלפניו.

לאחר התאונה ירד לעזור להולך הרגל עד שהגיע האמבולנס. נפגע בכף רגלו. הולך הרגל אמר לו: "מה עשית לי".

נשאל מתי לראשונה הבחין בהולך הרגל, ומשיב רק שראה אותו על הארץ. **"צעקו לי אנשים משהו קרה, ואז ירדתי מהרכב לראות מה קרה" - ע' 18, ש' 23-24.**

16. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם כי בסרטון (ת/1) הרכב השחור המתועד הינו שלו.

התובע הטיח בנאשם כי אין המדובר "בחנייה נורמלית", והנאשם השיב: **"טיפה בולט אבל זה לא נראה לי משהו יותר מדי זה (הנאשם מרים את קולו ואומר לתובע 'אל תמשוך אותי במילים')".**

לבסוף, אישר הנאשם שהחנייה אינה סבירה - ע' 19, ש' 16.

ישב עובר לכניסתו לרכב אצל בעל המכולת עם כמה חברים וגם הולך הרגל.

הנאשם אישר שמדובר באזור מסחרי ומגורים.

הנאשם אישר שבעת האירוע היתה תנועה של אנשים.

התובע הטיח בנאשם כי בהודעתו מיום האירוע (ת/15) אמר שקודם החל לנסוע לאחור ואז הסתכל במראות, והנאשם השיב שבעת ההודעה היה בסערת רגשות והיו מסביבו שישה בוחנים ו"הם כיוונו מילה למילה למה שרצו".

לשאלת התובע אישר הנאשם כי לא הרגיש דבר ועצר כי אנשים צעקו לו.

כשנשאל הנאשם באילו מראות הסתכל, השיב שבכולם, שמאלית, אמצעית וימנית.

התובע הטיח בנאשם כי בחקירתו (ת/15) ציין כי הסתכל רק במראה הימנית והמרכזית, והנאשם הכחיש זאת.

נשאל מדוע נסע עם מראה ימנית שבורה ביום האירוע, ומשיב כי: "היא הייתה סדוקה וראו בה" - ע' 21, ש' 22.

התובע הקרין שוב את הסרטון (ת/1) לנאשם והלה אישר כי המדובר בהולך הרגל עם המקל. התובע שאל את הנאשם כיצד לא הבחין בהולך הרגל, שזה מתקדם לעבר הכביש והנאשם כבר בתוך הרכב. הנאשם השיב כי באותה עת "עשיתי את הקוד של האוטו".

הנאשם הכחיש כי אמר בחקירתו כי רכבו עמד במקביל. לאחר שהתובע הפנה אותו לת/15, ש' 23, השיב: "אני רואה שגם לפי הסרטון הרכב עמד במקביל, זה מקביל למדרכה" -

ע' 22, ש' 22.

הנאשם אישר שנסע "הרבה לאחור" - ע' 22, ש' 30-31.

בהמשך ציין הנאשם כי נסע לאחור, הרגיש שעלה על משהו ועצר "עכשיו אני זוכר את זה טוב מאוד". הנאשם ציין כי חשב שעלה על בקבוק - ע' 23, ש' 1-3.

בהמשך ציין הנאשם כי חשב שעלה על בקבוק פלסטיק.

התובע הטיח בנאשם כי ישב עם חבריו במכולת אזי כיצד זה לא הסתייע במכוון וטען שלא "היה אף אחד באזור" - ת/15, ש' 35. הנאשם השיב שאינו זוכר מה אמר באותו רגע, שכן היה בסערת רגשות.

התובע הטיח שוב בנאשם כי חנה בחנייה "לא טובה", עם מראה ימנית סדוקה ולמרות ששתה עם חבריו לא הסתייע בהם כמכוון, והנאשם השיב: **"שאלת ואין לי תשובה לזה. לא השתמשתי"** - ע' 23, ש' 16-19.

דין והכרעה

17. לאחר שבחנתי הראיות שהובאו בפני, שמעתי ברב קשב את עדות הבוחן ועדותו של הנאשם, עיינתי שוב בכל המוצגים, צפיתי בסרטונים ת/1, ת/2 וקראתי דפי פרוטוקול, נחה דעתי כי התביעה השכילה להוכיח את המיוחס לנאשם בכתב האישום, במידת הנטל המוטל על כתפיה.

18. הסנגור המלומד טען בסיכומיו למחדלי חקירה ובכללם: מיקום הרכב לפי קביעת הבוחן אל מול הנראה בסרטון; אי התייחסות הבוחן לסרטון; אי מדידת גובהו של הולך הרגל בביה"ח; טענה בדבר גובה הארגז שהינו גבוה ממה שנמדד ע"י הבוחן (ראו בהקשר לזה החלטתי בעמ' 30 לפרוטוקול); שחזור התאונה הינו לקוי ונוגד את הנחיות המשטרה לרבות שימוש בהולך רגל (שוטר) שהינו גבוה מהולך הרגל בפועל; אי עריכת בדיקת והשוואת רקמות; לא נבדקו סימני הניגוב מבגדיו של הולך הרגל; העדר עריכת חישובים כי התאונה בלתי נמנעת מצד הנהג; אי בדיקת קיומם של חישני רוורס.

ההגנה טענה כי רשלנותו של הולך הרגל בחצייתו את הכביש שלא במעבר חצייה, מבין שני כלי רכב, ניתקה את הקשר הסיבתי ואחריות הנאשם לקרות התאונה.

ההגנה טענה, שבנסיבות שהוכחו, אין לייחס לנאשם האמור בתקנה 45(1) לתקנות התעבורה אלא לכל היותר המדובר בתקנה 75, המדברת על חנייה ועמידה סמוך לשפת המדרכה.

19. תקנה 75 לתקנות התעבורה, שעניינה חנייה ועצירה, קובעת כהיא לישנא:

עמוד 8

העוצר, המעמיד או המחנה רכב בכביש אשר בו מותר לעצור, להעמיד או להחנות יעמידנו בקו מקביל לשפת הכביש, בין אם יש בו אבני שפה ובין אם לאו, כשהגלגלים הקרובים לאבני השפה או לשפת הכביש הם במרחק של לא יותר מארבעים ס"מ מהם, זולת אם התירה רשות התימור המקומית באותו כביש חניה זוויתית וסימנה אותו לצורך זה.

תקנה 45 לתקנות התעבורה, קובעת כהיא לישנא:

נוהג רכב לא יסיעו אחורנית אלא אם יש צורך בכך, ובמידת הצורך, ולאחר שנקט

באמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע -

(1) סיכון או פגיעה;

(2) הטרדה או הפרעה.

20. הבוחן, רס"ב אלי צמח, הותיר בי רושם חיובי. התרשמתי מבוחן מקצועי.

הבוחן שב והדגיש כי חציית הולך הרגל לא היתה במעבר חצייה, אישר כי הולך הרגל התרשל, בשל כך בחצייתו את הכביש, יחד עם זאת עמד הבוחן על כך שהתאונה הינה נמנעת.

הפנה לניסוי שדה הראייה, מבחינת שלוש מראות הרכב: שמאלית, מרכזית וימנית, וחרף מגבלת שדה הראייה בת 30 ס"מ מקצה חלקו האחורי שמאלי של הרכב כלפי המרכז, עדיין יכול היה הנאשם לראות את הנעשה על גבי הכביש משמאלו, עד לפינה האחורית שמאלית, ולאחר מגבלת שדה הראייה, ממרכז הרכב ועד לפינה הימנית אחורית - ללא הפרעה.

הבוחן ציין כי ממכריו של הולך הרגל קיבל את הנתון שגובהו הינו 1.60 ס"מ ואילו בתו של הולך הרגל מסרה בהודעתה כי גובהו 1.65 מ'.

כך או כך, המדובר בגבהים שהינם מעל לגובה הארגז שנמדד (1.40 מ').

ההגנה לא העידה מומחה מטעמה, הגם שביקשה דחייה כדי לבחון העדת מומחה כאמור.

ההגנה הסכימה לכל הראיות אשר הוגשו בהסכמה, למעט העדת הבוחן המשטרתי, דהיינו לרבות להודעת בתו של הולך הרגל (ת/11), ומכאן הנתון של 1.65 מ' כגובה הולך הרגל התקבע, בהעדר חקירה נגדית.

לא מצאתי לפקפק בגרסת הבוחן, שנשענת על סרטון שצולם במועד האירוע (ת/2) ע"י המשטרה, דוח בוחן ת/9 וניסוי שדה ראייה מפורט (ת/9, ת/5, ת/4 - ראו תמונות 15-18).

אכן, הנאשם הוא אשר הביא לידי המשטרה את הסרטון ממצלמת האבטחה שבמרכז המסחרי (ת/1), אולם סרטון זה אך תומך בגרסת ובממצאי הבוחן.

הבוחן מסביר אחד לאחד כל "מחדל" אליו כיוון הסנגור בסיכומיו.

כך, או כך, לאחר שבחנתי את כל המחדלים אותם סקר הסנגור המלומד, לא מצאתי שיש בהם כדי לעורר ספק בדבר אשמתו של הנאשם, בדבר אחריותו לתאונה.

באשר לאי בדיקת קיומם של חיישני רוורס, מצד הבוחן, אין בדבר כדי להעלות או להוריד מהמסד הראייתי שהוכח, שכן הנאשם יכול היה להבחין בהולך הרגל עת התיישב בכיסא הנהג, בעוד זה עודנו צועד על גבי המדרכה, והנאשם טרם סגר את דלת הנהג (ראו ת/1).

מעבר לכך רוחב חציית הכביש, משפת המדרכה ועד להגעת הולך הרגל אל מול הפינה השמאלית האחורית של הרכב, כ- 2 מטרים אליבא דבוחן, נראית הייטב במראה השמאלית של הרכב.

אכן, ראוי היה לדמה את הולך הרגל, בניסוי שדה הראייה, באמצעות הולך רגל שהינו בגובהו של הנפגע, דהיינו 1.65 מ', ואף להסתייע באדם מבוגר, עם זאת, בהינתן שהולך הרגל היה גבוה מגובה הארגז, ומימלא, נראה רק חלקו העליון, מבעד למראות הרכב, אינני סבור שפגם זה יורד לשורשו של ניסוי שדה הראייה.

כבר קבעתי בעניין אמצעי בטיחות טכניים כי: "אמצעי טכני, כזה או אחר, יכול להוסיף לבטיחות, אך אינו יכול לפטור נהג מאחריותו המלאה לבטחון נוסעיו, שלומם ובטחונם של משתמשי הדרך, בעטיה של נהיגתו.

משול הדבר לנהג שנסע לאחר ופגע בהולך רגל - שטוען כי היות ורכבו היה מצויד בחיישני רוורס, הוא אינו אחראי לפגיעה. אין הדבר מתקבל על הדעת" -

ת"ד (ת"א) 7171-08-13 מדינת ישראל נ' צרויה, מיום 19.5.14.

21. אחת ההלכות המרכזיות בשאלת נפקותם של מחדלי חקירה הינה ע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06 והאסמכתאות המרובות המצוטטות בה.

כב' המשנה לנשיאת בית המשפט העליון, דהיום, השופט רובינשטיין קבע במסגרת הלכת אלחורטי, כי: **"נאמר לא אחת כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי ליסנא: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי**

של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466).

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות".

"נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין".

"...מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי... עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', 'ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה'... וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר".

"בקצרה אעיר, כי השאלה היא ביסודה שאלה של צדק. האם נעשה לנאשם עוול, בנסיבותיו של מקרה פלוני, בכך שהמשטרה חדלה בחקירה בצורה זו או אחרת. לטעמי ככלל אכן אין דוקטרינת הנזק הראייתי נחוצה בגדרי עשיית הצדק במשפט הפלילי, שכן - כפי שציינה הפסיקה שהובאה מעלה מוטל הנטל במשפט הפלילי על התביעה וככלל איננו מועבר לנאשם, וממילא השאלה היא האם מצבור הראיות, בהינתן מחדל כזה או אחר, מביא להרשעה בלא ספק סביר".

סבור אני, שגם בהינתן מחדל כזה או אחר, אין באלה כדי לפגוע בהגנת הנאשם עד כדי קיפוח הגנתו בתיק שלפני, ולאחר שבחנתי המחדלים שציין הסנגור לאור מכלול הראיות הקיימות בתיק סבור אני שאין הדבר מעורר ספק סביר בתיק זה.

ההגנה יכלה, לו רצתה בכך להעיד מומחה מטעמה.

במצב הדברים הקיים, מומחה התביעה, הבוחן המשטרתי, שהותיר בי כאמור רושם חיובי

העניק הסבר לכל טענה מטענות הסנגור.

הבוחן הסביר כי לא היו פרטים בדבר עדי ראיה.

עם זאת יש לזכור, כי ההגנה הסכימה להגיש את הודעת הולך הרגל **בהסכמה** (ת/3), ללא חקירה נגדית, כך בהינתן שעסקינן בראיה מוסכמת, אזי אופן הליכת הולך הרגל ופגיעת הנאשם בו - הוכחה.

"ורכב גדול שנסע אחורה פגע בי והפיל אותי על הכביש. אמבולנס שהגיע למקום הביא אותי לכאן. עשו לי ניתוח ברגל שמאל". חצה את הכביש בהליכה רגילה, עם שקית לחם ותפילין, נעזר במקל הליכה. **"כשהגעתי לאמצע הרכב הגדול הוא נסע אחורה ופגע בי" -**

ש' 20-22.

אמור מעתה, שהולך הרגל הספיק לחצות את המרווח של כ- 2 מטרים (המרחק בו חנה הרכב מהמדרכה) ועוד חצי מרווח הרכב (מחצית מ- 1.9 מ') ורק אז החל הנאשם להסיע רכבו לאחור, בשים לב שעפ"י הסרטון ת/1, הולך הרגל חוצה בסמוך לחזית רכב הסוברים החונה.

מכאן ממצאי הבוחן שהפגיעה בפועל ארעה בפינה אחורית ימנית של רכב הנאשם, כאשר הגלגל הימני האחורי עולה על רגלו של הולך הרגל.

הנאשם עצמו מציין כי מרגלו של הולך הרגל ירד דם.

הבוחן מצא כתר דם בכביש וסימני ניגוב, ואלה תומכים במסקנות.

עפ"י התיעוד הרפואי (ת/14) מדובר בשבר פתוח בשוק שמאל - שבר טיביה, פיבולה, ממצאים התומכים במסקנת הבוחן.

אכן הבוחן לא ביצע השוואת רקמות, אולם עפ"י נסיונו קבע כי מדובר ברקמות טריות.

מכלול נסיבותי זה, תומך במסקנות.

הנאשם, למעשה, מעניק למשטרה את "ראיית הזהב" בדמות הסרטון ממצלמת האבטחה (ת/1) המתעד את התאונה. ראוי היה שבעת האירוע, במיוחד שמדובר במרכז מסחרי עם חנויות, שגורמי החקירה יבדקו, עוד ביום האירוע, קיומן של מצלמות אבטחה באזור.

כאן הביקורת של הסנגור מוצדקת עד מאוד.

עם זאת, עלי לבחון את מכלול הראיות, ובמכלול זה מדובר בראייה קיימת (ת/1), הגם שהובאה ע"י הנאשם, וסרטון זה כמוהו כמאה עדים, הגם שאינו מתעד את רגע הפגיעה, אולם זה כאמור מצוי בראיה המוסכמת - הודעת הולך הרגל (ת/3).

בהתאם לסרטון ת/1, אני קובע כי הנאשם החנה רכבו שלא כדין ובניגוד לתקנה 75 לתקנות התעבורה, עת חנה כ- 2 מטרים משפת המדרכה.

אני קובע שעפ"י הסרטון וגרסת הולך הרגל, שהוגשה בהסכמה, הלה הלך מכיוון המרכז המסחרי, לאחר שהנאשם פגש בו במכולת של 'אלעטר', לפי גרסת הנאשם, בהליכה איטית לעבר שפת הכביש.

הולך הרגל, טרם הגיע לשפת הכביש, והנאשם כבר ישוב בכיסא הנהג וטרם סגר את דלת הנהג, דהיינו הנאשם יכול היה להבחין בהולך הרגל צועד על גבי המדרכה.

הולך הרגל יורד לכביש, בהליכה רציפה, מבלי שעצר על שפת המדרכה, ממשיך וצועד מאחורי רכבו של הנאשם, עוד בטרם הנאשם הסיע רכבו לאחור, נתון זה מחזק את גרסת הולך הרגל (ת/3) שהגיע עד לאמצע רכבו של הנאשם, ורק אז החל הנאשם בנסיעה אחורנית.

הולך הרגל הלך בצמוד לחזית רכב הסוברו שחנתה, ומכאן שדה הראייה מבחינת הנאשם היה רחב יותר. לא מצאתי מגבלת שדה ראייה, בחלקים הרלוונטיים לנסיעת הנאשם לאחור ואופן הפגיעה בהולך הרגל. שכן עפ"י ניסוי הבוחן, בכל הקטע בו חצה הולך הרגל עד לחלקו האחורי שמאלי של הרכב, הנאשם יכול היה לראות את הולך הרגל ממראת צד שמאל (2 המטרים).

לאחר מכן קיימת מגבלה של 30 ס"מ, עד למרכז הרכב, אולם חשוב לזכור כי עד שהגיע הולך הרגל למרכז הרכב, **הנאשם טרם החל לנסוע לאחור**, כך שמגבלה זו אינה מעלה ואינה מורידה בעניינו.

החל ממרכז הרכב ועד לפינה הימנית אחורית, אין מגבלת שדה ראייה, והנאשם יוכל היה להבחין בהולך הרגל מהמראה הפנימית וממראת צד ימין (ת/9, ת/5, ת/4).

בשלב זה מסיע הנאשם רכבו לאחור, שהולך הרגל כבר הגיע לחלק האחורי של הרכב, אך מצוי ממנו במרחק כאמור, לאור הליכתו בצמוד לחזית הסוברו עפ"י הסרטון, ועל כן לאור מסקנות הבוחן הוא פוגע בהולך הרגל באמצעות פינה אחורית ימנית של הרכב, שכן עמד במקביל למדרכה ומעט באלכסון, והפגיעה היתה אלכסונית לרבות עליית הגלגל האחורי ימני על רגלו של הולך הרגל.

22. נהיגה לאחור, הינה נהיגה מסוכנת, המטילה על הנהג חובת זהירות מוגברת כלפי משתמשי הדרך האחרים לרבות עוברי הדרך. המדובר בנהיגה, שמעצם טיבה וטבעה, מוגבלת בשדה הראייה על פני נסיעה קדימה, הדברים מקבלים משנה תוקף עת המדובר ברכב גדול בעל מגבלת שדה ראייה מובנת. **(השוו לד"נ 22/83 מדינת ישראל נ' חדריה, פ"ד לח(2) 285).**

אינני בטוח, לפי הסרטון (ת/1) שהנאשם לא יכול היה להסיע רכבו קדימה, עם זאת אין ספק, שהנאשם הוא אשר הביא על עצמו את המצב שנוצר, בהחנותו רכבו, בצורה רשלנית, רחוק משפת המדרכה כ- 2 מטרים, בניגוד לתקנה 75 לתקנות התעבורה, בשים לב שמדובר ברכב גדול, עם מגבלת שדה ראייה, בלב שכונת מגורים, לצד מרכז מסחרי ותנועת אנשים, שמראת צד ימין סדוקה, ועל כן היה עליו להסתייע בנסיבות אלה במכוון.

אינני סבור שהנאשם נקט בכל האמצעים הדרושים בנסיבות העניין כדי למנוע את הפגיעה.

הרכב חנה בצורה רשלנית, שכלי רכב חונים מלפניו ומאחוריו, בנסיבות אלה, לאור מגבלות הרכב, והעובדה שיום קודם, כגרסת הנאשם נסדקה מראת צד ימין - היה על הנאשם להסתייע באחד מחבריו, עימם ישב קודם לכן במכולת ושתה קפה, כמכוון.

"שאלת ואין לי תשובה לזה. לא השתמשתי" - ע' 23, ש' 16-19.

לאור קביעותי בדבר קיומו של שדה ראייה, דרך המראות, ברלוונטיות למיקום הולך הרגל, עת הנאשם החל להסיע רכבו לאחור - ממרכז הרכב כלפי חלקו הימני - הנאשם יכול היה וצריך היה, כפי שהיה נוהג כל נהג סביר, לראות את הולך הרכב, שצעד באטיות מאחוריו, דרך המראה המרכזית והימנית (הסדוקה).

כאמור קבעתי גם, שהיה על הנאשם להבחין בהולך הרגל קודם לכן, עוד בהליכתו על גבי המדרכה, בסמוך לשפת הכביש, שכן טרם סגר את דלת הנהג, ובהמשך דרך מראת צד שמאל, עת ירד לכביש.

הולך הרגל הספיק לעבור כברת דרך של 3.9 מטרים עד לפגיעה.

אכן, אשם תורם משמעותי קיים לחובתו של הולך הרגל, והבוחן אף ציין כי הולך הרגל התרשל, כדבריו - ע' 15, ש' 16-19.

הולך הרגל חצה את הכביש, שלא במעבר חצייה, שיש בנמצא בקרבת מקום מעבר חצייה, כשהוא חוצה בין מכוניות חונות - בין רכב הסוברו לרכבו של הנאשם (ראו ת/1).

נסיבות אלה אינן מנתקות את הקשר הסיבתי עובדתי-משפטי שבין הפגיעה בו ואחריות הנאשם לקרות התאונה ולחבלה של ממש שנגרמה להולך הרגל.

עם זאת יש בהחלט באשם זה, כדי להקהות מחומרת האשמה המיוחסת לנאשם.

בעניין חובתי של הולך רגל ראו תקנות 110-111 לתקנות התעבורה.

23. מצאתי סתירות בגרסת הנאשם.

גרסתו שעצר את רכבו לאור 'צעקות האנשים' (ע' 18, ש' 23-24) הינה גרסה כבושה שלא בא זכרה בהודעותיו (ת/15, ת/16). במסגרת סיפור הנאשם כי עצר רכבו כי הרגיש שעלה על משהו - ת/15, ש' 20-15. בחקירתו הראשית נסוג בו הנאשם מגרסה זו וטען: "גם שנסעתי ברוורס לא הרגשתי, לא ראיתי את הולך הרגל" - ע' 18, ש' 11.

הנאשם ציין בהודעתו מיום האירוע (ת/15) כי החל בנסיעה לאחור והסתכל אחורה לצדדים ובמראות, ואילו בעדותו בבית המשפט ציין כי הסתכל במראות והסתובב ואז נסע לאחור.

במהלך חקירתו הנגדית אישר הנאשם שאופן חנייתו לא היתה סבירה.

הנאשם אישר שנסע "הרבה לאחור" - ע' 22, ש' 30-31 והעלה גרסה כבושה, לאחר שחזר לגרסת "הרגשתי", שסבר שעלה על בקבוק פלסטיק.

הנאשם ציין בהודעתו (ת/15) כי לא ביקש שיכוונו אותו כי "לא היה משהו באזור" - ש' 35, ואילו בחקירתו הנגדית ציין כי שתה עם חברים קפה במכולת.

סוף דבר

24. מכלל הטעמים לעיל מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' ניסן תשע"ה, 24 מרץ 2015, במעמד הצדדים.